

de set en set

JOAN VENTURA

Viure i deixar viure

Arran de les declaracions del papa Benet XVI en què condemna l'ús del preservatiu en relació amb l'epidèmia de la sida a l'Àfrica, se'm renoven les ganes d'apostatar, malgrat sigui des del més absolut agnosticisme. La incapacitat de l'Església per adaptar-se als temps actuals és obscura i perversa, perquè sembla que no vol reconèixer que vivim en un món global marcat per les desigualtats socials, culturals i econòmiques. L'Església catòlica, amb els seus dos mil anys d'història, ha sobreviscut a moltes vicissituds, i deu ser la comunitat religiosa –i de qualsevol altra mena– més poderosa i rica del món. Però fa temps que el Vaticà està immers en el clàssic procés generacional: el patriarcat aixeca un imperi (primer mil·lenni), el

“ La incapacitat de l'Església per adaptar-se als temps és obscura i perversa

pare l'amplia (segon mil·lenni) i el fill el dilapida (tercer mil·lenni). Només cal visitar les parròquies dels nostres pobles i veure quina és la mitjana d'edat dels capellans i la dels fidels que assisteixen a les misses. I si encara mantenen una certa activitat és gràcies als batejos, als casaments i als enterraments, sabent, però, que cada vegada s'opta més per les cerimònies civils. La manca de vocacions la supleixen amb joves vicaris hispanoamericans, tot i que només cal anar a fer un volt a un país llatinoamericà per veure que qui hi talla el bacallà són les diverses esglésies evangèliques i les seves sorolloses celebracions. L'Església malda per mantenir les formes i fa campanya contra l'avortament –escandalós el cas de la nena brasilera–, contra el matrimoni homosexual –quan molts dels seus sacerdots han estat implicats en greus escàndols sexuals– i contra el dret a morir dignament. Fan campanya contra el sexe segur, quan els seus pastors han de fer bandera del celibat. Què en saben? No comprenen que la repressió genera més repressió? Per què no es limiten a fer el bé, i a l'evangelització i a l'adoctrinament dels feligresos i, sobretot, a viure i deixar viure?

el lector escriu

Les cartes trameses a aquesta secció no han d'excedir els vuit-cents caràcters. El Punt es reserva el dret de publicar-les i resumir-les. És imprescindible que en l'original i en els correus electrònics s'hi facin constar el domicili, el telèfon i el número del DNI o passaport de l'autor. No es publicaran cartes signades amb pseudònims ni amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a cartes@elpunt.cat

cartes@elpunt.cat

Contradiccions

● Fa uns dies la Conferència Episcopal va presentar la seva campanya contra la proposta de llei de l'avortament. En la campanya comparava la suposada desprotecció d'un nen amb la protecció d'un linx davant la llei. Dies més tard el papa Benet rebutjava els preservatius com a un mitjà eficaç de la lluita contra la sida. És contradictori, per tant, que l'Església defensi la protecció d'unes poques cèl·lules amb un exercici absolut de demagogia i d'altra banda deixi desprotegides tantes i tantes persones davant d'una pandèmia com és la sida. I el Partit Popular que es va afanyar a donar suport a la campanya sobre l'avortament, no hi té res a dir en això? D'això se'n diu hipocresia. / CRISTIAN RASTROJO. Sant Joan Despí (Baix Llobregat).

Dones i grans castells

● En relació amb l'entrevista que apareix al vostre diari del dia 10 de març a la nova cap de colla de la Joves de Valls, voldria puntualitzar que ja fa uns anys, els Bordegassos de Vilanova van ser dels pioners a posar al capdavant de la colla una dona. Poc després, els Castellans de Barcelona, colla situada fora de la denominada zona tradicional però que fa 40 anys que fa castells (és la quarta colla més antiga del panorama casteller actual), va escollir el 2007 i el 2008 una cap de colla, fins ara l'única dona que ha dirigit regularment castells de vuit i vuit i mig a plaça, que ha carregat un castell de nou (4x9fc a Terrassa el 2007), i que ha descarregat el primer pilar de sis i carregat el primer quatre de vuit amb agulla dels Castellans de Barcelo-

La igualtat de les famílies monoparentals

● Fa pocs dies la conselleria d'Acció Social i Ciutadania anunciava, a so de bombo i platerets, a través de la seva consellera, que finalment les famílies monoparentals tindrien a Catalunya els mateixos avantatges i prestacions que les famílies nombroses. Formo part d'una família monoparental amb dues filles que, a més, segons es va aprovar en el pressupost de l'Estat d'enguany, el dia que s'executi l'esmena aprovada –que esperem que sigui abans que s'acabi aquest mil·lenni–, serem considerada família nombrosa pel fet de tenir dues filles a càrrec exclusivament meu.

L'any passat em vaig presentar al concurs de mèrits per accedir al cos de catedràtics d'ensenyament secundari i les famílies monoparentals, com les nombroses, gaudíem d'un descompte del 50%. La meua sorpresa ha estat quan he fet la sol·licitud per al concurs d'enguany i he vist que en el pagament de les taxes les famílies nombroses gaudien d'aquest descompte del 50%, però que les famílies monoparentals havíem desaparegut i havíem perdut aquest avantatge. Què ha passat? Algú em pot explicar on és la igualtat d'avantatges i de prestacions entre les famílies nombroses i monoparentals en aquest cas? O és que també és una d'aquelles promeses polítiques per al final del mil·lenni? Llavors les nostres polítiques, i els nostres polítics també, es preguntaran perquè tenen tan poca credibilitat entre la ciutadania. Doncs mirin, per motius com aquest! / IMMA OLIVERES. Les Borges del Camp (Baix Camp).

Dret a fumar

● Contestant la carta de Rafel Oriol (del dia 22 de març), voldria dir un parell de coses sobre la prohibició de fumar als bars, restaurants, sales de ball i altres locals públics. La primera és que, com molt bé diu, és un tema delicat i mai no existirà una llei que faci content tothom. Per tant, cal pensar en un tipus de regulació que afavoreixi el màxim nombre de persones. Sovint es tracta el tema del fum com a problema exclusivament de salut, i s'arriba fins i tot a criminalitzar els fumadors. La qüestió és més senzilla: cal pensar en la convivència i l'economia. El fum del tabac molesta, igual que la música del veí a tot volum. Si a la majoria de locals petits es fuma, aquells propie-

taris que vulguin prohibir-ho hi perdran econòmicament perquè, com diu Rafel Oriol, molts clients se n'aniran. La solució menys dolenta és ben clara: la llei ha de ser al revés. S'ha de prohibir el tabac a tots els locals més petits de 100 m² i, en aquells més grans, disposar de dues sales diferents.

És una llàstima que la llei no s'hagi fet així; moltes persones no haurien de quedar-se sense sortir perquè no troben prou oferta de locals sense fum i, molts propietaris d'establiments no tindrien els greus perjudicis econòmics que, amb la crisi, encara ho són més. / MARTA POMBO. Sant Boi de Llobregat. (Baix Llobregat).

A què juguen?

● Mentre la Comissió Europea avala la llei del cinema, hem de veure com CiU i el PP s'hi posen en contra. I curiosament, en aquest cas, pels mateixos motius. La crisi és prioritària. Doncs no veig que Espanya renunciï als seus consolsats i ambaixades per tot el món, i això que la despesa és incomparablement superior. Del PP ja ens ho podíem esperar. Però aquests que es diuen catalanistes, a què juguen? / JORDI ROMAGUERA. Tordera (Maresme).

S'ha de vigilar?

● Els Mossos estan per vigilar, per posar ordre, perquè les persones anem segures per la vida. Per això paguem i per aquest treball cobren. Però s'han hagut de posar 100 càmeres de vigilància a la comissaria perquè hi ha denúncies per mal tractaments. Quan deuen haver costat aquestes càmeres? Recordem que són per vigilar els que vigilen. / M. DOLORS PUIG. Terrassa (Vallès Occidental).

en sisif | JORDI SOLER

